

Jemna Hatt
Illustroval Andrew Smith

TAJEMSTVÍ VÁNOČNÍHO KRÁMKU

Albatros.

Tajemství vánočního krámku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Jemma Hatt
Tajemství vánočního krámku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAJEMSTVÍ VÁNOČNÍHO KRÁMKU

Jemma Hatt
Ilustroval Andrew Smith

Albatros

Kringle's Emporium © 2025 by Jemma Hatt
Translation © Daniela Kociánová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08448-0

ISBN e-knihy 978-80-00-08481-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08489-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08490-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PROLOG

V místních online skupinách byly zveřejněny fotografie z předešlého večera, které zachycují tmavý objekt prolétající nad Šestiborovicemi. Objekt byl viděn na několika místech po celém městě a v jednom rozmazaném videu to vypadá, že ve vysoké rychlosti havaruje. Dva obyvatelé nahlásili, že pocítili malé zemětřesení, ačkoli žádná seismická aktivita nebyla zaznamenána. Policie uvedla, že objekt byl s největší pravděpodobností dron, a vydala varování, že při provozování bezpilotních zařízení musí být dodržovány zákonné předpisy.

Šestiborovická kronika, 17. listopad

1.

Tužky

Je zajímavé, jak i ty nejmenší věci dokážou spustit lavinu, která změní úplně všechno. Pro Laney to všechno začalo tužkami.

Když Connor hodil další zmačkané vánoční přání po chlapci v přední lavici, Laney protočila zelené panenky.

„Přestaň,“ sykla. „To není vtipné.“

Pan Sharma se otočil od složitého příkladu na tabuli, kterému nikdo jiný nerozuměl. „Žádné povídání, Laney.“

Connor se ušklíbl. „Jo, žádné povídání, Karulko.“ Tuhle přezdívkou Laney nedal kvůli jejím dlouhým hnědým vlasům, ale kvůli jejímu jasně červenému kabátu, který právě visel na

opěradle její židle. Strhl ze zdi vedle sebe další přání. O dvě vteřiny později trefilo zezadu hlavu Bena Hannigana. Chlapec sebou trhl, ale neotočil se.

Connor odtrhl třetí přání, ozdobené obrázkem obrovského, třpytivého tučňáka. Connor si Bena dobíral pravidelně a Laney si nebyla jistá, proč jí to zrovna dnes tak vadilo. Předtím se do toho nikdy nepletla. Možná to bylo kvůli ničení těch svátečních zvířátek. Vytrhla mu přání a držela ho v uličce, mimo Connorův dosah. On popadl její penál, rozepnul ho a do každé ruky si vzal jednu tužku.

„Ne! Ani se –“ Tužka praskla a Laney se zamračila. Táta jí zrovna o víkendu koupil v novém stánku pět perfektně ořezaných tužek. Představila si jeho úsměv, když jí balíček podával. Táta tužky miloval; vždycky psal raději tužkou než perem. „*Okamžitě* mi to vrať!“

Pan Sharma promluvil, ale oči měl upřené na změt čísel. „Ještě jedno slovo, Laney, a budeš po škole.“

Laney cítila, jak se jí do pihovatých tváří hrne horko. Sledovala, jak Connor se škodolibou radostí pomalu jednu po druhé láme další tři tužky. Když v ruce držel poslední, kousla se do rtu.

Křup.

Laney rychle zamrkala, smetla rozbité úlomky a zbytek svých věcí do školní tašky, popadla červený kabát a přesunula se dopředu, kde se posadila na prázdné místo vedle Bena Hannigana. Ve třídě se ozvalo chichotání.

Ben vzhlédl s pusou dokořán. Bylo to poprvé, co si k němu někdo od začátku roku přisedl. Do Vánoc zbývaly necelé dva týdny a Ben byl známý jako nejšikanovanější dítě na škole v Šestiborovicích.

Pan Sharma dokončil příklad. S pozvednutím obočí zaznamenal změnu v uspořádání míst ve třídě. Po souhlasném přikývnutí tleskl rukama. „Dobře, otevřete si učebnice na straně čtyřicet osm a vyřešte cvičné příklady.“

Třídou se rozléhalo mumlání a chichotání.

Ben otevřel učebnici. „Teď budou odporní i k tobě.“

Jako by jeho slova vyžadovala potvrzení, zezadu je do hlav zasáhly papírové kuličky. Laney se natáhla za sebe a zvedla zmačkaného ledního medvěda s červenou čepicí. Podívala se na přání uvnitř.

*Pro nejlepšího učitele v Šestiborovicích,
Veselé Vánoce!
Od Ciary, 7P.*

Laney si v duchu povzdechla. Pan Sharma by u ní nebyl ani v první trojce. Zvažovala, že přání hodí zpátky Connorovi, ale protože pan Sharma stál poblíž a štěstí jí dnes nepřálo, odhodila ho raději jen zpátky na zem. Prudce otevřela učebnici, zamračila se a otočila se k Benovi.

„To je mi jedno. Polámal mi tužky.“

Ben se podíval na zlomené úlomky. „Je ohavný.“

Laney přikývla a oba vedle sebe v tichosti pracovali.

Laney nevěděla, proč Bena ve škole tolik šikanovali. Byl vysoký a nevypadal špatně. Měl krátké, husté hnědé vlasy, které byly pečlivě ostříhané – i když ne tím módním způsobem, jaký nosila většina kluků. Nic s ním nebylo vyloženě *špatně*. Jen byl trochu... jiný. Každou přestávku i obědovou pauzu pracoval jako dobrovolník v knihovně. Mluvil trochu jinak než ostatní. Žádný jiný jedenácti- nebo dvanáctiletý spolužák v jejich třídě nepoužíval slova jako „odporný“ či „ohavný“.

Laney by už ani nespočetala, kolikrát viděla, jak ostatní do Bena mezi hodinami strkají a jak se mu posmívají. Obzvlášť v den bez školních uniforem, kdy přišel v mikině pokryté ornamentálními draky a hrady. Až doteď s ním ale nikdy nemluvila.

Když zazvonil zvonek na oběd, Ben se vyřítil z místnosti jako střela a zamířil přímo do knihovny. Laney se sehnula pro tašku a trhla

sebou. Vánoční přání leželo na zemi dokonale rovné a nepoškozené. Lední medvěd se usmíval a mrkal. Laney si toho mrknutí předtím nevšimla. Jak se to přání mohlo samo spravit? Mrkal ten lední medvěd přímo na *ni*? *Ne, to je nesmysl*, řekla si. *Musí to být nějaký optický klam nebo nějaké jiné přání.*

Když vedle sebe uslyšela hlas svojí kamarádky Avy, nadskočila.

„Proč sis sedla vedle *něj*?“ Pan Sharma ve svých třídách chtěl, aby dívky seděly vedle chlapců a Ava vždy sedávala vzadu.

„Connor mi polámal tužky!“

Connor se při té zmínce ušklíbl, přetáhl si kapuci přes blond vlasy a vyklouzl ze třídy.

Ava počkala, než odejdou všichni ostatní. Položila ruku na Laneyino předloktí, zatímco se spolu vydaly do jídelny. „Vedle Bena sedět nechceš! Je to *strašný* šprt. A když na něj budeš milá, pozve tě na rande.“ Ava nakrčila nos. „Přesně to se mi stalo! Jednou jsem se ho jen zeptala, jestli je v pořádku, a on mě pozval po

škole do kavárny. Do nějakého náhodného podniku. Jako bych se s ním chtěla někde ukazovat.“

„Měla jsi s ním jít,“ řekla Laney. „Nemá žádné kamarády. Nemyslím si, že tě zval přímo na rande.“

Ava se na ni podívala, jako by právě přiletěla z jiné planety. „Ty jsi blázen! Co by na to řekli všichni ve škole?“

Jakmile vešly do jídelny, postavily se do fronty na každoroční školní pokus o vánoční oběd a pak se posadily ke stolu se zbytkem třídy.

Ayesha rozkrojila rozvařenou pečenou bramboru a hlasitě se zasmála. „To bylo fakt vtipné, jak sis ze srandy sedla vedle Bena Hannigana!“

„Nebyla to sranda a nebylo to vtipné! Connor mi polámal tužky...“ Laney se odmlčela, protože její pozornost upoutala zvláštní věc. Do jídelny přišel Ben Hannigan. Prošel místnost, zastavil se a změnil směr.

„Co tady dělá?“ Laney předpokládala, že obědvá v knihovně. Connor na Bena něco zakřičel, ale Laney to neslyšela. Dva stoly děti však vybuchly smíchem. Ben stál zády ke Connorovi, ramena měl shrbená a vypadalo to, že si velice pozorně prohlíží lednici.

Ava se naklonila, přitom se jí rozzářily oči a namířila na Laney vidličku s kouskem spáleného yorkshirského pudinku. „Pozve tě na rande. Já ti to říkala! Měla bys radši chodit s Connorem; líbíš se mu.“

Laney se zamračila. „Ne, to teda nelíbím! Polámal mi –“

„Jo, jo, polámal ti tužky, chápeme.“ Ava kývla hlavou za kamarádku a Laney se otočila. Spatřila Bena, jak tam stojí a nervózně si mne ruce. Konverzace u všech okolních stolů rázem utichla.

„Ehm... napadlo mě, jestli by ses se mnou nechtěla sejít v neděli v Bojangles,“ vysoukal ze sebe. „Řekněme ve tři hodiny?“

Ayesha a Ava vyprskly smíchy.

Laney se podívala na posměšné tváře kolem sebe a zalitovala, že se před chvílí chovala k Avě tak povýšeně. Pokud řekne ne, bude z ní pokrytec. Pokud řekne ano, všichni si z ní budou utahovat. Podívala se na Benovu tvář plnou naděje. Pár Connorových kamarádů vyběhlo z hlavních dveří jídelny, ukázalo na Benovu hlavu a pak se zase schovalo. Laney polkla a udělalo se jí špatně.

„Ehm... tak jo, dobře.“

Avě i Ayeshe spadla čelist. U stolu se ozval další smích.

Ben se široce usmál. „Skvělé!“

Když se otočil k odchodu, Laney ho rychle zavolala zpátky.

„Bene, počkej! Tohle není... není to rande, že ne?“

Ben přešlápl z nohy na nohu. „Ehm, ne.“

Aspoň že v tomhle měli jasno.

„Jo a raději jdi bočními dveřmi,“ varovala ho Laney.

„Jasně... díky!“

2.

Bojangles

Laney kráčela po hlavní ulici v Šestiborovicích, dlouhé, vlnité hnědé vlasy měla schované pod bílou čepicí a mohutnou šálou. Každý obchod zářil barevnými světýlky. Na náměstí zpívala falešně skupina koledníků *Tichou noc*. Přidal se k nim i kokršpaněl a vyl s nimi do rytmu písničky.

Laney hořce litovala, že si tehdy šla sednout vedle Bena. Znervózňovaly ji posměšky, varování, a dokonce i mírné výhrůžky, které během posledních pár dní od chvíle, kdy přijala Benovo pozvání, vyslechla.

Zastavila se. Možná by mohla říct, že je nemocná. Čtvrtina třídy celý týden kýchala. V pá-

tek, k velkému pobavení Avy a Ayeshy, jí Ben podstrčil kartičku, na které bylo vytištěné jeho jméno a číslo. Pořád nechápala, proč by si vůbec nechal dělat vizitku. Vytáhla ji z kapsy kabátu a vyťukala číslo do telefonu spolu se zprávou.

*Ahoj Bene, moc se omlouvám,
ale onemocněla jsem...*

Zbabělost? Pokrytectví?

Laneyin ukazováček se vznášel nad displejem. V hlavě se jí vybavily polámané tužky a Avina tvář s výrazem „já ti to říkala“. Zastrčila telefon zpátky.

Z náměstí zahnula do boční dlážděné uličky. Kavárna Bojangles byla jen o pár domů dál; výlohu pokrýval umělý sníh, vánoční světýlka a spousta třpytek. Když do kavárničky vstoupila, zacinkal zvonek nad dveřmi. Ben vzhlédl, vyvalil oči a překvapeně zalapal po dechu. Pak jí nadšeně zamával.

Laney přešla kavárnu a mírně se ošila při pomyšlení, že Ben ani nevěřil tomu, že se vůbec ukáže.

„Ahoj.“ Rozepnula si kabát a posadila se.

Ben k ní přisunul nápojový lístek. „Dělají tu *nejlepší* horkou čokoládu. Tu si dám já.“

„Dobře, já si ji dám taky.“

Ke stolu k nim přiskočil ten nejveselejší muž, jakého Laney kdy viděla. Měl na sobě svetr se sobem a na tváři široký úsměv.

„Ahoj, Laney! Já jsem Jay. Co si dáš?“

„Ahoj, Jayi. Horkou čokoládu, prosím.“

„Výborná volba.“

Jay sebral nápojové lístky a odešel za pult, přičemž Benovi věnoval úlevný pohled.

Laney si nervózně pohrávala s rukama. Nemohli tu přece celou dobu jen sedět a mlčet, tak se Bena zeptala, na co se rád dívá v televizi.

Ben vyjmenoval řadu pořadů a filmů ze 70. a 80. let, z nichž většinu Laney nikdy neviděla, s výjimkou *Monty Python*, které jednou sledovala se svým dědečkem.

Jay se vrátil s podnosem se dvěma hrnky horké čokolády s horou šlehačky, maršmelou-ny a čokoládovým zdobením. Vedle nich ležely dvě obrovské sušenky a cukrové hůlky. „Dnes je to pro vás všechno na účet podniku.“

Když mu Laney a Ben poděkovali, rozezněl se zvonek nad vstupními dveřmi. Jay se zamračil.

„Ven! Vypadněte! Máte zákaz vstupu!“ Vyhnal Connora a další tři kluky ze dveří. „A jestli vás ještě jednou uvidím, jak se tu venku potulujete, zavolám policii!“

Ben se díval na podlahu. Connor ukázal přes okno na Laney, posměšně se zasmál a pak utekl.

„Šikanují tě i po škole?“ Laney se napila horké čokolády a zvedla oči ke stropu. „Páni, ta je ale dobrá!“

Ben se neklidně zavrtěl na židli. „Jo. Jay je sem ale nepustí.“ Jakmile zachytil Laneyin pohled, sevřel roztřesené ruce pevněji kolem hrnku.

Laney se snažila přijít na něco, co by Bena uvolnilo, a změnila téma na školní knihovnu. Ben jí vyprávěl o své dobrovolnické činnosti a pomalu se na židli zklidnil. Když přišla řeč na paní Phippsovou a její sbírku vycpaných zvířat rozmístěnou po policích, společně se zasmáli.

Venku se stmívalo a Laney se nemohla zbavit nepříjemného pocitu, že Connor a jeho parta na ně někde pořád číhají.

„Díky, že jsi dnes přišla,“ řekl Ben a zčervenál.
„Vím, že jsi to udělala jen proto, že ti mě bylo líto.“

Laney těžce polkla. Během posledních několika dní vůbec nepřemýšlela o tom, co to pro Bena muselo znamenat sejít se s kamarádem. Ne, dokud neviděla jeho výraz a Jayovu radostnou reakci. Rozhodla se být upřímná. „Vlastně ne. Spíš jsem chtěla něco dokázat Avě a Ayeshe.“ Ben se zatvářil zklamaně. „Ale byla to zábava.“

„Máš ty holky ráda?“

Laney se nad otázkou zamyslela. Odpověď byla těžší, než čekala. „No... jsou to moje kama-